

НОВИ ОБУЩА

Като прибрахме новото жито и хамбарътъ запука отвътре, тате ме потупа по рамото, усмихна се и рече:

— Е, сега вече заслужавашъ нови обуща!

Мина много време отъ тогава. Зазими се. Падна снѣгъ. Напалихме печката. Замръзнаха прозорцитѣ, и въ комина заплака вѣтрътъ. Тате бѣше много строгъ човѣкъ, та ме бѣше страхъ да го питамъ за обущата, дето ми ги обеща. Една вечеръ бѣха се прибрали всички. Седѣха край напалената печка и си говорѣха. Тате бѣше веселъ тоя день. Азъ това и чакахъ. Като му полѣхъ да си измие рѣцетѣ, азъ започнахъ:

— Тате, помнишъ ли какво ми обеща?

— Какво?

— Нови обуща!

— За Коледа ще стане това, тогава хората се обличатъ въ ново!

Отъ тая вечеръ въ главата ми влѣзюха новитѣ обуща. На другата нощъ, щомъ заклопихъ очи, една каручка ме грабна и затрака къмъ градчето. До мене седи тате. Стигаме тамъ. Спираме предъ най-голѣмата витрина. Свѣти като огънь. На срѣдата въ витрината гледамъ едни обуща съ златни звънчета отпредъ и съ бѣли пискюлчета.

Влизаме вътре. Обувамъ ги азъ. Тропкамъ изъ дюкянчето, а звънчетата звънятъ сладко, като две птичета. Тръгваме си. Кой отъ дето ме види, все се спрѣ, облещи очи, наведе се